

IPhonen näytön kello näytti puolta kaheksaa kun se soitti marimbaa mun yöpöydällä. Väsytti, torkutin. Tai luulin torkuttaneeni. Heräsin ja kello näytti jo kymmentä vaille. En ollu muistanu laittaa uutta herätystä. Vittu. Peiton allakin oli jo tarpeeks kylmä joten ei tehny yhtään mieli nousta. Pakko oli. Vai oliko. Voishan sitä esittää sairasta. Mutta tein sen viime viikolla. Pakko oli mennä. Liikkakamat oli kassissa toissa viikon jäljiltä, ei ollu tullu hiki. Laskeuduin portaat alakertaan. Tai no laskeuduin on ehkä huono ilmaus, rymistelin: askel ei ollu kevyt. Aamupalaks kerkesin tekeen kaks ruisleipää jotka otin mukaan. Iskä ei ollu muistanu käydä kaupassa eilen joten päällisiks oli pelkkää juustoo, siitäkin joutu isommat homeet raapiin päältä pois. Saavuין urheilukentän aidan taakse ja samat muistot hiipi mieleen niinkun aina siitä kentästä. Jalkapallo. Isot pojat. Housut. Nöyryytys. Inho urheilua kohtaan. Ei sitä tapausta kukaan muu enää muistanut, tajusin sen itekkin. Mää muistin. Kuulin kun opettaja puhalsi pilliin. Juoksin kentälle. Juoksin aikalailla tasan neljäsataa metriä, saman verran kun yhen ratakierroksen. Jouduin nojaamaan polviin, koska hengästytti niin paljon. Tästä tulee yhtä helvettiä. Vaihoin nopeesti katsomon takana urheiluvaatteet päälle. Lenkkarit oli liian isot, ne olikin iskältä lainattu. Varmaan ainakin kokoo 43 tai 44. Sitä tasapainotti liian lyhyin hihoin varustettu tuulipuvun takki. Tuulipuvun housuja en löytäny aamulla joten jalassa oli vaan sortsit. Oikeessa reidessä oli Manchester Unitedin pesussa puoliks pois hankaantunu logo. Opettaja vaan mulkoili vihasesti mua kun pyysin madellen anteeks myöhästymistä. Sitten se urahti että painuisin lämmittelemään niinkun muut teki. Oikeesti koko ryhmän ainoota lämmittelyä oli Jartsan ja Kallen röökin poltto. Kaikki muut pojat oli ringissä muttei polttanu. Kaikki muut paitsi tietenkin Heikkinen. Se oli edellisellä liikkatunnilla taas retostellu piirinmestaruushopeellaan suunnistuksessa. Sen ei parannu reväyttää reittään, muuten menee sivu suun isot sponsori rahat ja ammattilaisura. Sen isä oli ollu kai joku himo urheilija kanssa kun oli ollu nuori. Tai niin iskä ainakin sano, en sitten tiiä. Kuulu opettajan pillin vihellys ja heti perään Leinosen vaimee: ”voi vittu”. Siihen oikeestaan tiivisty jokasen muunkin ajatukset. Jokanen pisti lenkkarinsa lähtöviivalle. Kenkiä oli joka lähtöön niinkun oli jätkiäkin. Kellekkään muulle ei ollu väliä mistä lähti kunhan Heikkinen sai lähtee sisältä, lyhyin matka. Kärsimysten tie alko. Jartsaa alko yskittää kymmenen metrin jälkeen niin paljon ettei pystyny jatkaan. Tervakeuhko. Opettaja tuli raivoomaan siihen viereen ja se toi muille potkua jatkaan. Juoksin liian kovaa ensimmäisen kaarteen. Isä oli mutissu eilen illalla lenkkareita antaessaan jostain vauhdinjaosta, että tekisin niinku Lasse Viren, ilman kaatumista tietenkin. Kun olin takasuoralla Heikkinen alotteli jo toista kierrosta. Syksy oli kerenny tulla ja ilma viilentyä sen verran että hengitys höyrysty. Muilla höyry nousi suoraan ylöspäin, mutta Heikkisellä vauhti oli höyrylle liian kova. Se paahto menemään. Satuttiin kolmen kierroksen jälkeen samaan aikaan alottamaan uutta kierrosta, tai no mun kolmen kierroksen jälkeen ja Heikkisellä varmasti kolme kertaa enemmän. Se huikkas opettajalle kysyen väliaikaa ja miten vertautuu koulun ennätykseen. Vähän pitäis kiristää vauhtia opettaja huusi kannustavasti. Se oli ihan uus äänensävy, en meinannu tunnistaa samaks mieheks. Tajushan se heti sen lipsautettuaan yrmistää kasvot ja hävetä vähän innostumistaan. Keuhkoihin alko sattuun. Veri maistu suussa. Ei musta ollu urheilijaks. Sitten astuin huolimattomasti liian sisälle vasemmalla jalalla ja kompastuin metalliseen korokkeeseen. Nilkkaan vähän vihlas. Ei jaksanu nousta. Makasin hetken koska opettaja selvästikkin kiinnitti kaiken huomionsa Heikkisen urotöihin. Kuten aina. Sitten nousin ja aloin kävellä. Kauankohan sitä aikaakin oli vielä jäljellä. Märkä paita liimautu selkää vasten ja kylmä tuuli puhalteli kivasti takin helmasta sisään. Että vitutti. Jartsa oli saanu katsomoon kaverikseen Leinosen. Se ny olikin niin läski että jos ois juossu metriäkään enemmän ku kierroksen ni ois varmaan kupsahtanu. Emmääkkää mikään surffarinvartalon omaava heppu ollu, muttei mun käveleminen

mitään lyllertämistä ollu. Vihdoin kuulu se pilli, kaks puhallusta: yks lyhyt ja toinen vähän pidempi. Perään huuto että pitää jäädä paikalleen kunnes tullaan luokse ja merkataan tulos ylös. Ihan kun siitä ois kukaan halunnukkaan liikkua. Heikkinen makas kaikkensa antaneena tartanin pinnassa ehkä sataviiskytmetriä edempänä. Ei tainnu tulla ennätystä. Harmi. Se olikin ainoo asia mikä mun mieltä lämmitti. Opettaja tuli mun luokse mutta ei ees vilkassua vaan tuijotti koko ajan Heikkistä. Tokas vaan lähtiessään seuraavan luokse että tulee kovat ajat armeijassa ja että kyllä silloin vielä kaikki juoksi yli kolme tuhatta kun se oli nuori. Joskus vittu seiskytluvulla. Vesi valu koulun homeisista suihkuista mun naamalle. Lämmin suihku tuntu hyvälle kylmässä olon ja sekä fyysisen että henkisen jäätymisen jälkeen. Yleensä en suihkutellu liikkatunnin jälkeen, korkeintaan pesin kainalot. Nyt oli tullu sen verran hiki että oli pakko. Ja mitä Annakin musta mieltis jos haisisin ihan hieltä. Tai en tiiä kiinnostaisko sitä. Kuulin pukuhuoneen saranojen natinan kun se oli menossa kiinni, just ennen kiinni menoo opettaja huikkas että kaikki varmasti muistais ens viikon uinti tunnin. Kaikki muisti. Muttei ois halunnu muistaa. Taino Heikkinen oli harrastanu nuorempana uintia siitä se selitti innoissaan. Leinonen murahti kulmasta: "voi vittu".